

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 21(663)

Субота, 24 травня, 1980 року

Ціна 2 коп.

РІК УДАРНОЇ ПРАЦІ

Для робітниці Лубенського УВП Тетяни Кривець давно стало нормою — трудитися з повною віддачею, якісно і продуктивно. Внутрішня організованість, почуття обов'язку, прагнення працювати якнайкраще повсякчас сприяють успіху. Свої змінні завдання Т. Кривець щомісяця перевиконує при хорошій якості роботи. Шанують і поважають сумлінну робітницю на підприємстві.

За високі виробничі успіхи їй присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

На знімку: Т. КРИВЕЦЬ.

Фото В. Василенка.

ПОЧЕСНА ГРАМОТА — КОЛЕКТИВУ

Хоч нагороду вручено всьому трудовому колективу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», у той день кожен трудівник відчував себе іменинником. Тож надовго збережуться в пам'яті ці урочисті хвилини.

На підприємстві відбувся з почесною місією депутат Верховної Ради УРСР, голова виконкому міської Ради народних депутатів Володимир Кузьмович Спіцин. За дорученням бюро Донецького міського комітету КП України, виконкому міської Ради він вручив колективу — переможцю ювілейного соціалістичного змагання — Почесну Ленінську грамоту.

Урочисті збори відкрив голова комітету профспілки А. Є. Аляб'єв. Під бурхливі оплески В. К. Спіцин вручив Почесну Ленінську грамоту і висловив впевненість, що трудівники підприємства будуть і надалі йти в авангарді боротьби за високі економічні показники у трудовому суперництві серед промислових підприємств міста.

Всього ж в об'єднанні Почесними Ленінськими грамотами відзначено колективи трьох цехів, чотирьох дільниць, семи бригад і 311 робітників.

На зборах виступили переможці ювілейної Ленінської вахти Т. Я. Гализіна, В. А. Медведкова, Л. А. Змилусь. Вони висловили вдячність партії і уряду за високу оцінку їхньої праці.

Генеральний директор об'єднання О. М. Фудим від імені адміністрації, партійної, профспілкової організацій, правління виробничого відділу УТОГ запевнив бюро міському Компартії України, що високу нагороду трудівники об'єднання приймають як аванс і що вони ще ширше розгорнуть прапор соціалістичного змагання за дострокове виконання плану за вершального року десятої п'ятирічки з усіх техніко-економічних показників.

В. ПАЦЮК.

У ШВЕЙНОМУ цеху Вінницького УВП, де трудиться бригада улавленого майстра Н. Я. Нагорної, злива веселих поглядів, дівочих усмішок.

Ось над шиттям схилилася кароока дівчина — це Галя Павлик. Восени минулого року вона несміливо переступила поріг цеху в ранзі учениці, стала спеціалізуватися на пошитті жіночої трикотажної білизни і за якихось півроку багато чого навчилася. Нещодавно комсомольці цеху прийняли її до своїх лав, а Ніна Яківна щедро передає дівчині своє вміння, надбав за 33 роки роботи.

У бригаді Н. Я. Нагорної з початку десятої п'ятирічки опанували спеціальність і стали класними майстрами пошиття трикотажної білизни 14 учениць. Разом з ними у колективі працює ще 16 висококваліфікованих майстринь.

Радістю повнилося їй серце, коли шістьнадцять робітницям недавно вручали Почесні Ленінські грамоти за дострокове виконання завдань десятої п'ятирічки до 110-ї річниці з дня народження Ілліча.

Присмрно було на серці бригадирів ще й тому, що навчила їх бути господарем свого слова, самовіддано трудитися, щоб віддати рідній Вітчизні за повсякденну турботу. У ті хвилини Ніні Яківні задався повосний 1947 рік, коли прийшла на підприємство таким же невимілим дівчам, і тут, при батьківській допомозі старших товаришів, опанувала премудрість трикотажного виробництва. Невдовзі їй запропонували стати інструктором виробничого навчання, а згодом — очолити бригаду. Тут, на УВП, вона вступила до лав Ленінської партії. Тоді дала собі слово: самовіддано працювати і всі сили віддавати вихованню молодого покоління.

А що Ніна Яківна твердо

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

дотримується цього, свідчать орден Трудового Червоного Прапора, знаки переможця соціалістичного змагання.

— Вона, як рідна мати для членів своєї бригади, — ділиться теплими почуттями до жінки її колишня учениця, нині інструктор виробничого навчання Галина Сидорівна Попадюк.

Наче на підтвердження цього автору розповіли історію народження на підприємстві

БРИГАДУ
ОЧОЛЮЄ
КОМУНІСТ

однієї щасливої родини. І в цій розповіді Ніна Яківна посідає чільне місце.

Коли в юному серці швачки Раїси Захарчук затеплилися досі невідомі їй почуття до фарбувальника трикотажного полотна Володі Сидельського і він запропонував їй свою руку і серце, Ніна Яківна по-материнському благословила молодят на шлюб, водночас запропонувавши їм свою гарно обставлену квартиру. Два роки у мирі та злагоді жила молода сім'я з двома малюками в Ніні Яківні, аж поки не одержала власну квартиру. До речі, жила безплатно. Така злагода може бути повчальною для деяких рідних сімей.

Тепер обидві родини з нетерпінням чекають вихідного дня, аби знову зібратися в оселі Ніні Яківні. На підприємстві від кожного почує тепле слово про цю щирі безкорисливу дружбу.

— ДУХОВНИЙ світ — внутрішнє сонце, що висвітлює дорогу до щастя. У непомітній вимогливості, сердечній доброті і чесності Ніні Яківни запорака всіх трудових звершень бригади, — говорить заступник директо-

Фроленко — справжній друг і порадник.

Нещодавно в райпобуткомбінаті відбулися урочисті збори, присвячені достроковому виконанню десятої п'ятирічки. На цих зборах М. І. Фроленку вручено знак «Ударник п'ятирічки» та Почесну Ленінську грамоту. Михайло Іванович особисте п'ятирічне завдання виконав 16 квітня цього року. Нині передовик трудиться в рахунок 1981 року.

О. ВОЛОШИНЮК.

м. Гола Пристань,
Херсонської області.ЗАВТРА — ДЕНЬ ХІМІКА
ГАЛУЗЬ КРОКУЄ У МАЙБУТНЄ

Нафта, пройшовши через сучасне виробниче устаткування, перетворюється на чудодійну силу. Вона приводить у рух потужні автомобілі і трактори, взуває і вдягає людей, дарує малюкам яскраві іграшки...

— Сьогодні, — сказав у розмові з кореспондентом РІАТАУ начальник Головного управління по нафтопереробній і нафтохімічній промисловості УРСР Г. О. Лісничий, — важко знайти таку галузь народного господарства, яка обійшлася б без нашої продукції. Для транспорту ми поставляємо шини, паливо та багато інших матеріалів. Тільки мастил і мастильно-охолоджувальних рідин, які випускають наші підприємства, налічується більш як сто найменувань. Продукція галузі широко застосовується в металургії і вугільній промисловості, радіотехніці, в будівництві, побуті... Коротше, масштаби «вторгнення» хімії в народне господарство величезні.

— Григорію Омеляновичу, для України ця галузь є по суті молодістю. Які перспективи її подальшого розвитку?

— Справді, нафтохімія респуб-

ліки сформувалась фактично 10—15 років тому. Але їй було забезпечене швидке зростання — щорічна прибавка випуску продукції на 11—13 процентів.

Цього ми добились у першу чергу за рахунок будівництва і введення в дію великих заводів по переробці нафти і виробництву шин і гумотехнічних виробів. Тільки за останні роки список діючих підприємств поповнили такі гіганти, як Лисичанський і Кременчуцький нафтопереробні заводи. Лисичанський завод гумових технічних виробів, Білоцерківське виробниче об'єднання по випуску шин і гумо-азбестових виробів.

Прогрес галузі зумовлений і тим, що сучасні підприємства побудовані на основі останніх досягнень науки і техніки, оснащені найновішим устаткуванням і передовою технологією. Скажімо, комбінована установка по переробці сировини на Кременчуцькому нафтопереробному заводі дає змогу не

тільки скоротити капітальні і експлуатаційні затрати майже в два рази, а й збільшити виробництво нафтопродуктів на одного працюючого з 1,6 до 6 тисяч тонн. При цьому забезпечується висока якість вироблюваної продукції.

А якщо говорити в цілому про галузь, то в ній впроваджено більш як 50 найновіших технологічних процесів.

Поряд з новим будівництвом ми одночасно ведемо і реконструкцію, підвищуємо технічний рівень діючих потужностей. За останні п'ять років невпізнанно змінився, наприклад, Чернівецький гумовзвуттєвий завод, удосконалено підприємства в Херсоні, у Надвірній Івано-Франківської області та ін. За рахунок технічного переозброєння та інтенсифікації виробництва ми нарощуємо обсяг вироблюваної продукції щороку на 3—4 проценти.

— Кілька слів про нову продукцію. Розкажіть, будь-ласка, про

новини нафтохімії останніх років.

— Цінно, що освоєні нами виробництва якісніші від своїх попередників. Це стосується і пального та мастил. Наприклад, недавно ми почали виробляти дизельне паливо, застосування якого зменшує експлуатаційну витрату на п'ять процентів. Здавалося б, незначна цифра. А тим часом тільки на одному тепловозі щорічна економія становить 60—65 тонн палива. Велику вигоду ми дістаємо і від випуску інших нових нафтопродуктів. Сьогоднішній бензин з високим октановим числом збільшує коефіцієнт корисної дії і теплову економічність двигуна в середньому на 15 процентів.

Тут спостерігається цікава закономірність: чим якісніший вироблений продукт, чим більший ефект від його застосування, тим менш шкідливий він у кінцевому підсумку для людини, яка працює з ним, і для природи...

— До речі, Григорію Омеляно-

вичу, про охорону навколишнього середовища. Відомо, що чудодійна нафта при недбалому ставленні до неї може перетворитись у найлютішого ворога річки, поля, повітря... Що ж робиться для того, щоб хімія стала нашою доброю сусідкою?

— Спочатку продовжу думку про зв'язок між якістю нашої продукції та екологією. Візьмемо те ж дизельне паливо. Ми не тільки збільшили його економічні показники, але одночасно значно зменшили вміст у ньому сірки. Менше стало шкідливих домішок у нових бензинах, наприклад — у неетилованому А—76. Це стосується і ряду інших нафтопродуктів.

На підприємствах повсюдно впроваджуються природоохоронні заходи, створюються очисні споруди, лінії безвідхідного виробництва. Широко використовуються, зокрема, процеси вторинної обробки, які не лише облагороджують продукти, роблять їх менш токсичними і більш якісними. Колективи підприємств галузі продовжують вдосконалювати технології виробництва, нарощувати випуск продукції. Розмову вів А. ЧИРВА.

ГВАРДІЙЦІ ТРУДОВОГО ФРОНТУ

Механічна дільниця інструментального цеху Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», оснащена сучасними, високоточними металорізальними верстатами. Сімнадцять чоловік різної спеціальності та ступеня кваліфікації виготовляють для потреб об'єднання оснастку складної конфігурації до пресувальних і ливарних форм, а також деталі для різноманітних пристосувань, тощо.

Більш як половина членів колективу — ударники комуністичної праці. А шість чоловік вже достроково завершили особисті виробничі плани 10-ї п'ятирічки — це Іван Голенко, Микола Ситниченко, Петро Возний, Ігор Шамшулін та інші. Тепер гвардійці трудового фронту випускають продукцію в рахунок наступної 11-ї п'ятирічки.

У цих вагомих досягненнях чимала заслуга змінного майстра

ра механічної дільниці Миколи Тарасова.

Очолювати групу висококваліфікованих робітників йому, молодому спеціалістові, доручили відразу після закінчення Гомельського машинобудівного технікуму в 1974 році.

— Нелегко було спочатку, — згадує Микола Іванович. — Одна справа самостійно, за кресленням обробляти на верстаті складну деталь, і зовсім інше діло, коли відповідаєш за всю дільницю. У все доводилося вникати самому. Допомогли знання, здобуті під час навчання у групі глухих Гомельського машинобудівного технікуму, а також увага з боку адміністрації цеху та об'єднання.

Недавно мені присвоєно звання «Кращий мастер-вихователю». Це зобов'язує налагодити роботу в колективі ще краще.

І. ХИТРУК.

Результативно трудиться Калина Іллівна Лапіт — ударник комуністичної праці, верстатниця Ужгородського УВП-І. Виробничі завдання вона виконує, як правило, на 130—140 процентів при хорошій якості всіх робіт.

На знімку: К. Лапіт (ліворуч) та кращий обліковець УВП-І М. Мухтаруліна підбивають підсумки роботи за зміну.

Фото І. МІНЬКА.

НАГОРОДЖЕНО КРАЩИХ

Чимало робітників Запорізького УВП вже працюють у рахунок 1981 року.

Незадовго до Ленінського ювілею в урочистій обстановці в червоному куточку УВП вручено Почесні Ленінські грамоти 45 кращим виробничникам, які першими виконали особисту п'ятирічку.

Серед нагороджених — громадські активісти, учасники художньої

самодіяльності, спортсмени — штампувальниця Валентина Карасова, слюсарі-складальники Микола Михальчук і Валентина Семен, пакувальниця Ольга Коваленко та багато інших.

На правофлангових п'ятирічки рівняється весь колектив УВП.

С. МАРЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

ЗА ЗВАННЯ ЗРАЗКОВОГО

На Херсонському УВП давно побулилися таких негативних явищ, як порушення трудової і технологічної дисципліни. Все менше стає виробничників, котрі не виконують змінних виробничих завдань. Колектив УВП активніше бере участь у громадських заходах, що проводяться на підприємстві.

Слід зазначити, що цьому передувала копійка робота адміністрації, громадських організацій. Так, наприклад, для збільшення випуску продукції, поліпшення її якості, ритмічності роботи виробництва було створено штаб координації виконання соціалістичних зобов'язань, поліпшення роботи за методом ростовчан — працювати без відстаючих. Крім штабу, діють створені комісії з ефективності роботи підприємства, культури і естетики виробництва, ідеологічного виховання.

Все це дало добрі плоди. До 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна 20 трудівників виконали свої особисті п'ятирічки, до 1 травня цей рубіж взяли ще 21 робітник підприємства. А такі товариші, як А. І. Кручина, В. Ф. Каплунова, Е. М. Гламазда вже працюють у рахунок 1982 року. На виробничому календарі багатьох трудівників сьогодні вже 1981 рік. Показовою є і така статистика. 84

трудівники вибороли звання «Ударник комуністичної праці», 24 — борються за це високе звання, 21 робітника нагороджено знаком «Відмінник якості».

У бригаді № 1, де майстром Р. Лаврухіна, у квітні місяці нинішнього року було заплановано, наприклад, освоїти пошиття чоловічих костюмів нової моделі, більш складної, привабливішої. Клопотів, звичайно, з новинками багато більше, тож довелося подбати про виконання плану квітня місяця. Але завдяки вчасній підготовці, підвищенню професійного рівня робітників, попередньому пошиттю пробних партій нових моделей, колектив впорався з поставленим перед ним завданням.

Чимала заслуга у цьому успіху ві таких сумлінних трудівників, як В. Каплунова, В. Богунова, Т. Гоцелюк, А. Проценко, М. Березна, Е. Портянкіна, В. Кірюновська, Е. Гламазда. Вони добре освоїли операції на нових верстатах, успішно справляються з виробничими нормами, допомагають тим, хто працює поруч.

Трудівники Херсонського УВП взяли на себе зобов'язання вибороти своєму підприємству звання «Колектив високої культури виробництва».

Н. ТИТОВА,
директор Херсонського УВП.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІДДІЛ КАДРІВ ЗА РОБОТОЮ

«Ніщо так не звеличує особу, як активна життєва позиція, — говорив Л. І. Брежнев з трибуни XXV з'їзду партії, — свідоме ставлення до громадського обов'язку, коли єдність слова і діла стають повсякденною нормою поведінки».

Ці слова Генерального секретаря ЦК КПРС якнайкраще визначають напрям виховної роботи в трудовому колективі. Подібні принципи лежать в основі діяльності і громадського відділу кадрів нашого об'єднання.

Свою діяльність відділ розпочав у 1973 році, поступово нагромаджуючи досвід, і в даний час користується загальним визнанням і авторитетом. До його складу входять кадрові робітники, ветерани виробництва, юристконсульт, секретар комсомольської організації. Є тут представники всіх виробничих підрозділів об'єднання. Особливу старанність проявляють в роботі члени відділу А. І. Іванов, Л. Ф. Горелова, В. І. Плотникова.

Члени громадського відділу кадрів беруть безпосередню участь у проведенні роз'яснювальної і організаторської роботи серед молоді. Громадські активісти прагнуть прищепити юнакам і дівчатам любов до виробництва з самого початку їх трудового шляху.

Ігор Ількевич прийшов на виробництво із Донецької школи для слабобачущих дітей. Під керівництвом фрезерувальника В. С. Секачова відмінно закінчив виробниче навчання і в даний час трудиться нарівні зі своїм наставником. Свій загальноосвітній рівень він підвищує у школі робітничої молоді.

У лютому цього року закінчив виробниче навчання Юрій Декерменджі. Він показав зразкову теоретичну і практичну підготовку по спеціальності фрезерувальника, йому присвоєно третій кваліфікаційний розряд. Ним пишаються члени колективу, особливо його наставник В. Д. Баран.

Гідна зміна росте з молодих робітників Н. Б. Тритяк, Е. В. Дорченко та інших, які прийшли з школи на підприємство і успішно освоїли обрані спеціальності. Більшість з них поєднує працю із навчанням у школі робітничої молоді.

Молоді робітники знайомляться з історією заснування і розвитку підприємства, його трудовими традиціями. Обов'язково дізнаються про кращих людей виробництва, ветеранів праці. Їм розповідають і про учасників Великої Вітчизняної війни, які довгі роки трудяться на підприємстві. Громадський відділ кадрів діє в тісному контакті з адміністрацією і комсомольською організацією, профкомом і первинною організацією УТОГ.

Дізнаються молоді робітники про мету і завдання, які стоять перед

Всі засоби впливу використовуються для того, щоб закріпити молоді в виробництві. Коли йде мова про підвищення теоретичних знань, або поліпшення умов праці молодих чи кадрових трудівників, члени громадського відділу кадрів діють ініціативно, їх слова не розходяться з ділом, вони подають відчутну допомогу.

У пам'яті кожного молодого робітника на все життя залишається перший трудовий день. Назавжди запам'ятовується і урочистий ритуал посвячення в робітничий клас, день першої зарплати.

Становлення молодого робітника процес тривалий і складний. Слідом за урочистістю перших днів починаються трудові будні. І для молодих людей вони означають початок самостійного життя, необхідності організувати свій побут і дозвілля. У вирішенні цих питань допомагають наставники, яких закріплюють за молодими робітниками.

Останнім часом взято курс на висування в наставники молодих виробничників, які вже проявили себе зрілими майстрами. Між ними і підлітками невелика різниця у віці, отже, їм більш зрозумілі і близькі інтереси початківців.

Прийнята недавно постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про дальше зміцнення трудової дисципліни і скорочення плинності кадрів у народному господарстві» привернула серйозну увагу членів громадського відділу кадрів. По ній розроблено заходи, встановлено систематичний контроль за їх виконанням. Велику увагу приділяємо закріпленню кадрів на виробництві, боротьбі з літунями.

Більшість звільнених за власним бажанням — це ті з молодих, які гаяються за «довгим карбованцем», за великою пенсією. Тому громадський відділ кадрів веде з молоддю повсякденну і копітку роз'яснювальну роботу.

М. ПЕЧЕРСЬКИХ,

зав. громадським відділом кадрів ДВО «Електромагніт», майстер штампувальної дільниці.

На трудовому календарі виробничниця Зінаїди Хомівни Медвед та Любові Василівни Швець вже розпочався 1982 рік. Давно знають їх на Чернівецькому УВП як старанних і умілих плетельниць. З. Медвед та Л. Швець попереду у соціалістичному змаганні, ударники комуністичної праці. Виготовлену продукцію здають з першого пред'явлення, бо вона завжди високої якості.

На знімку: З. Медвед та Л. Швець.

Фото І. ЗИМІЛЕВИЧА.

ВІЧНО ЖИВИЙ

У центрі Москви біля Кремлівської стіни стоїть гранітна споруда — це Мавзолей Володимира Ілліча Леніна. Ніколи не забудеться той пам'ятний ранок, коли ми відвідали його. Ще о шостій годині зайняли чергу в людському потоці, який весь час повнився. Люди різних національностей з усіх куточків земної кулі йшли сюди. І так триває вже багато літ.

З думками про Леніна наближа-

лися ми до Мавзолею. Біля входу — вартові посту № 1. Тут стоять кращі воїни.

Після відвідання Мавзолею подумалося мені, як би зрадив В. І. Ленін, коли б встав і побачив досягнення народу країни, яку він заснував.

С. ЗЮЗІНА,
учениця 10-А класу Київської спецшколи-інтернату № 13.

ПІКЛУЄТЬСЯ ПРО МОЛОДЬ

24 роки старанн отрудилися на Житомирському заводі автозапчастин член УТОГ Михайло Семенович Лещенко. Працюючи стружальником найвищого розряду на ремонтно-механічній дільниці, він виготовляє різноманітні деталі до автомобілів, автобусів та сільськогосподарських машин.

До 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна він виконав план чотирох місяців. Такі успіхи

зумовлені тим, що Михайло Семенович денні виробничі завдання виконує на 150—175 процентів.

Чимало молодих виробничників він вивів на самостійну дорогу, прищепив їм любов до професії. Серед них — стружальник Володимир Мансаров, котрий нині трудиться по третьому розряду. Зараз у нього учнем Іван Омелянов.

М. МИХАЛЬЧУК.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ

«НАШОГО ЖИТТЯ»

ВТРАТИ ЗНИЖУЮТЬСЯ

У «Нашому житті» від 16 лютого ц. р. було вміщено рейдовий матеріал «Невиправдана благодущність», в якому йшла мова про порушення трудової дисципліни і втрати робочого часу на Харківському учбово-виробничому підприємстві № 1.

Як повідомила редакція секретар парторганізації підприємства Н. С. Багрич, виступ газети обговорено на зборах у цехах і відділах підприємства, на засіданні цехових комітетів профспілки, на загальних зборах робітничого колективу.

На порушників трудової дисципліни, про яких згадувалося в газеті, накладено адміністративні стягнення. Термісту Свидло Г. С. і фрезерувальнику Умнову П. П. на 50 процентів знижено премію з фонду матеріального заохочення. Слюсаря-складальника Мозгового М. І. і штампувальника Петика В. І. повністю позбавлено матеріальної винагороди по підсумках роботи за минулий рік.

Накладено матеріальні стягнення також і на інших порушників трудової дисципліни.

З метою скорочення втрат робочого часу адміністрацією підприємства спільно з партійною, профспілковою та первинною організацією Товариства розроблено конкретні заходи, спрямовані на ліквідацію втрат робочого часу і зниження плинності робітничих кадрів. До молодих робітників прикріплено досвідчених наставників.

У результаті проведеної роботи в першому кварталі 1980 року, в порівнянні з відповідним періодом минулого року, кількість прогулів знизилася на дев'ять людино-днів.

Коли в швейному цеху Одеського виробничого об'єднання «Електрон» постало питання, кому довірити проведення політінформацій, комсомол цеху Василіса Чабан запропонувала доручити цю справу Валентині Лещинській.

У Валентини — середня спеціальна освіта, в колективі трудиться вже три роки, користується авторитетом і повагою в товаришів.

Спершу комсомолка сумнівалася, а чи зуміє сказати головне, чи вистачить «пороху» на 30—35 хвилин бесіди. Та згодом прийшла впевненість. Її виступи зацікавили трудівників. Вона ніколи не зали-

шає запитання нечууючих без відповідей.

На прохання трудівників Валентина Лещинська робить огляди журналів «Сім'я і школа», «Здоров'я», «Роботниця» та інших.

Люблять члени УТОГ послуhati виступ політінформатора, майстра дільниці лиття комуніста В. С. Осипова. Коли він розповідає про події тижня, то в Червоному кутку завжди багатолудно.

У кожному цеху виробничого об'єднання є свій пропагандистський актив, котрий несе живе слово в маси.

І. КРИКЛИВИЙ.

м. Одеса.

СІЯЧ РОЗУМНОГО, ДОБРОГО

Тяжкі наслідки залишило на Буковині тривале панування боярської Румунії. За тих часів більшість дітей українського населення не мала змоги вчитися, а тим паче глухі. Лише з приходом Радянської влади відчинилися двері шкіл для всіх дітей. Держава взяла на себе організацію і забезпечення навчання глухих і слабочуючих дітей. З цією метою на Буковину було направлено багато фахівців зі спеціальною освітою.

Одного серпневого дня 1954 року до шкільної відкритої школи для слабочуючих дітей прибула випускниця Київського державного педінституту імені М. Горького Лариса Панасівна Кандратович.

Нелегкими були перші кроки роботи. Запам'яталося, як разом з колегами проводила копітку роз'яснювальну роботу серед батьків у селах Буковини по залученню дітей з вадами слуху до школи.

Вже більше двадцяти років Лариса Панасівна успішно трудиться на педагогічній ниві і віддає дітям свої знання, тепло душі.

Велику роботу проводить Лариса Панасівна по згуртуванню й вихованню учнівського колективу. Вона завжди разом зі школярами. Організовує походи, екскурсії, вечори. Доля всіх вихованців глибоко хвилює її. Свідченням цього є те, що випускники підтримують постійний зв'язок зі своєю вчительською. Багато листів одержує Лариса Панасівна від колишніх учнів. Пишуть слюсар Харківського тракторного заводу В. Огньов, вихованка гуртожитку УВП глухих

М. Кондурян, режисер Уманського клубу Скоропад та інші.

Дуже багато працює Лариса Панасівна над розвитком мови учнів, її виразністю, як у письмовій, так і в усній формі. Вчителька вважає, що оволодіння учнями писемною мовою є найголовнішим завданням шкільного навчання.

До написання самостійної письмової роботи та переказу веде велику підготовку по осмисленню теми, визначенню основної думки, послідовності викладу матеріалу за планом.

Велике значення на уроках має попередження помилок та робота по їх виправленню. Вона тісно пов'язує її з загальним розвитком мови учнів. Л. П. Кандратович виписує до спеціального зошита всі помилки, класифікуючи їх, потім вибирає типові для всього класу. Перед уроком Лариса Панасівна на переносній дошці записує помилки. В учнівських зошитах вона не виправляє, а лише позначає умовним знаком, що дає учням можливість потім самостійно виправити їх.

Така робота будить творчу думку школяра, змушує його працювати над удосконаленням мови, привчає до самостійної роботи.

Своєю людяністю і теплом серця Лариса Панасівна Кандратович прищеплює учням любов до предмету, рідної мови, школи, Батьківщини.

О. НАВРАТА,

завуч Чернівецької школи-інтернату для слабочуючих дітей.

ВИСОКА ОЦІНКА

Понад двадцять років славно трудиться на Житомирському меблевому комбінаті член нашого Товариства Ростислав Васильович Мархай.

Працюючи столяром вищого розряду в бригаді комуністичної праці, яка виготовляє деталі для набору меблів, він постійно перевищує норми виробітку на 130—140 процентів. За багаторічну самовіддану працю Ростислава Васильовича неодноразово нагороджували почесними грамотами, грошовими преміями та іншими відзнаками. Ударник комуністичної праці серед перших на підприємстві рапортував про дострокове виконання особистої п'ятирічки, а нині на його календарі — одинадцять п'ятирічок.

З великим трудовим піднесенням кадровий робітник зустрів Ленінський ювілей. Взявши підвищене соціалістичне зобов'язання до знаменної дати, столяр з честю виконав його.

За ці успіхи, досягнуті в змаганні на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, Ростиславу Васильовичу Мархаю вручено Почесну Ленінську грамоту.

Р. В. Мархай запевнив колектив підприємства, що буде і надалі працювати ударно, по-ленінському.

М. ГУРМАН.

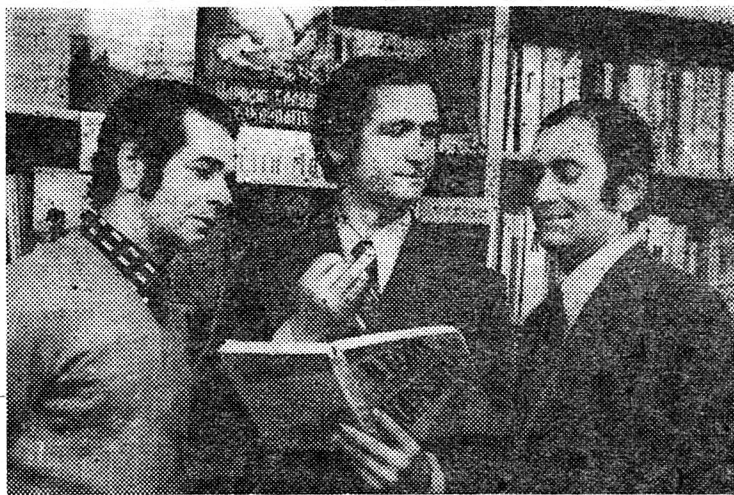
ЗАСЛУЖЕНА ПОВАГА

Виконувати виробничі завдання на 130—135 процентів — стало правилом для члена УТОГ теслі Нижнєдубавського міжколгоспбуду Гаврила Євдокимовича Манька. Він користується заслуженою повагою і авторитетом у колективі. Г. Є. Манько любить свою професію, пишається нею. А теслярську премудрість передав йому батько.

Ударника комуністичної праці неодноразово заохочували грамотами та знаками «Переможець соціалістичного змагання 1977 — 1979 року».

В. КОНОНОВА,

завідуюча Сватівським клубом УТОГ. Ворошиловградська область.

Успішно працює на Свалявській мебльовій фабриці група нечууючих трудівників. Своєю сумлінною роботою вони вибороли звання ударників комуністичної праці. Кращими серед кращих називають тут верстатника (зліва направо) Михайла Михайловича Федьковича, шліфувальника Василя Юрійовича Кобулея, складальника Стаха Івановича Зубровича.

Ви бачите їх на знімку М. Йосипенка.

СЛАВНІ ДІЛА КОМСОМОЛЬЦЯ

На видному місці у приміщенні цеху № 32 виробничого об'єднання «Свема» — вимпели і грамоти. Їх вручено ремонтникам за успіхи у соціалістичному змаганні. А поряд з ними — грамоти за перемоги на спортивних змаганнях, за активну діяльність цехової команди.

Ці нагороди — всьому колективу. Але в досягненні успіхів найвагоміший внесок зробили його передові люди, і серед них комсомолець Вячеслав Володимирович Бураков, член нашого Товариства.

Про Вячеслава мало сказати, що він сумлінний, дисциплінований, — говорять начальник цеху і майстер. — Йому властиве почуття обов'язку, високої відповідальності перед колективом. Будь-яке доручення Вячеслава виконує на совість, надійно, до роботи ставиться творчо.

У колектив об'єднання Вячеслав прийшов після закінчення Лебединської школи-інтернату. Опанував спеціальністю слюсаря і працює за цим профілем понині. У нього високий професійний розряд, але він не заспокоюється на досягнутому, вдосконалює свої навички, збагачує знання.

Багато чого я вчуся у своїх напарників, більш досвідчених виробничиків, зокрема, у майстра Л. Л. Гриценка, — розповідає він. — Раджусь з іншими спеціалістами, відвідую гурток політичної освіти. Все це для того, щоб принести більше користі своєму виробництву.

Вячеслав Володимирович Бураков один із активних членів нашого Товариства. Він член правління міжрайвідділу УТОГ, громадський тренер секції настільного тенісу, учасник художньої самодіяльності.

Сумлінна творча праця комсомольця, його громадська робота гідно оцінені. Йому присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Благородне це почуття — причетності до хороших справ свого колективу. Воно звеличує робітника, робить його працю красивішою, більш значимою.

А. БРИВКО-КОКОТІНА,

перекладач Шосткинського клубу глухих. Сумська область.

ПРО МОНТАЖНИКА радіоапаратури Анатолія Дмитровича Дубовця на Вітебському УВП кажуть: майстер високого класу, людина рідкісного працелюбства і творчого пошуку, правфланговий п'ятирічник.

Ми зустрілися на його робочому місці. Тут він чаклував біля «гармати», детально розбирався в операційних картах монтажу, слідував за дотриманням технологічного процесу. І робив Анатолій Дмитрович це з такою віртуозною точністю і майстерністю, що його діями не можна було не замилуватися.

— Як бачите, нічого незвичного в моїй роботі немає. Працюю, як і всі, люблю свою справу, — говорить А. Д. Дубовець.

— Чому ви, Анатолію Дмитровичу, називаєте пристосування для затягування дров'я у трубку «гарматою»?

— Тому, що вона певною мірою нагадує гармату, котра під великим тиском «вистрілює» гумовий конус на протилежний кінець трубки, де за трісик зачіплюють пучок дров'я, який під час зворотнього ходу втягується в цю трубку, і кабель готовий. Його можна відправляти на розпайку.

Спеціальне пристосування образно назвали «гарматою», його модернізація — це плід творчої думки новаторів виробництва, в яку вніс свою частку праці і монтажник А. Д. Дубовець. До речі, це нововведення дало змогу скоротити досить таки трудомістку операцію на заготівельній дільниці майже в три рази. І якість заготовок дров'я набагато поліпшилась. Крім того, одержано значний економічний ефект, що становить протягом року понад 15 тисяч карбованців.

Ось що означає творчий підхід до справи не тільки одного робітника-новатора, а всього колективу дільниці.

Раніше головним для нас було — дати більшу кількість продукції. А якою ціною? — нікого це не цікавило, — говорить Анатолій Дмитрович. — Наприклад, я і мої товариші по дільниці знали, скільки заготовок в нормо-години по-

винні виготовити протягом дня, тижня, місяця. Але при цьому ні мене, ні когось іншого не цікавило, багато чи мало витрачаємо електроенергії, інструментів.

Минув час і життя примусило задуматися: а як домогтися високого кінцевого результату праці робітника, дільниці і цілого колективу? Іншими словами, збільшення випуску продукції і підвищення її якості з найменшими трудовими затратами? Ось тоді й вирішили на підприємстві організувати змагання за комплексними планами, об'єднавши особисті виробничі завдання і особисті рахунки економії.

Така методика трудового суперництва

У ДРУЗІВ ПО ЗМАГАННЮ

ПРАВОФЛАНГОВІ П'ЯТИРІЧКИ

ва припала до душі не тільки монтажнику Анатолію Дубовцю, але й усім його товаришам по дільниці: Михайлу Самухіну, Юрію Данилову, Володимиру Аниску та іншим спеціалістам кабельного цеху. В її основу закладено такі показники, як випуск надпланової продукції, економне використання матеріалів, інструментів, зниження втрат від браку, а також втрат через порушення трудової і виробничої дисципліни. В підсумку таке трудове суперництво дає повну і наочну уяву про якість праці кожного робітника.

Таким чином, змагання за особистим рахунком ефективності дозволяє, скажімо, не тільки монтажнику Дубовцю, але й кожному робітнику правильно оцінити і розрахувати свої зусилля та можливість, але й яскравіше виявити творчу індивідуальність, стимулюючи пошук нових, більш раціональних форм організації праці. І що особливо важливо — боротися за високу якість виготовленої продукції.

Працює, наприклад, поруч з Анатолієм Дмитровичем його товариш по трудовому суперництву Михайло Іванович Самухін. Обидва вони — відмінні виробничики, володарі особистого клейма. Трудяться на совість, намагаючись ні в чому не поступитися один одному. Кожен раціонально використовує робочу хвилину, впроваджує нові пристосування, оснастку. До того ж, ведуть за собою інших монтажників, показують приклад добросовісного ставлення до дорученої справи.

Але, часом, буває й так: на дільницю не встигли з якихось причин доставити матеріал. Затримався, скажімо, комір-

ник чи постачальник. Як бути?

— Будь-яку затримку ми намагаємося усунути в найкоротший час, — зауважує Анатолій Дмитрович. — Адже ми — заготівельна дільниця, і не маємо права відставати, інакше трапиться зрив плану.

— Бажання добиватися високого, якісного результату, — ділиться думками майстер дільниці Валентина Григорівна Берник, — підказало нашим передовикам і всьому колективу іншу форму організації праці — бригадну.

Не відстають у трудовому суперництві від ударника комуністичної праці і монтажники В. Аниско, Ю. Данилов та інші спеціалісти заготівельної дільниці. Всі вони стали по-іншому, з більшою доцільністю розподіляти роботу. Від цього відразу ж зменшилася кількість переналадок, скоротилися простой, збільшилась її якість. І що дуже важливо, — монтажники, за високий внесок у бри-

гадний рахунок ефективності, стали більш строго підходити до витрачання матеріальних ресурсів і робочого часу, ретельно враховуючи всі затрати. І, як наслідок, з'явився потяг до вивчення економії. Не випадково А. Дубовець і більшість його товаришів по дільниці зараз відвідують заняття в школі комуністичної праці.

Змагання за особистим і колективним рахунком ефективності, прийнята в ньому система показників забезпечують точний рахунок підсумків праці, його наочність і порівняльність, націленість на кінцевий результат роботи. Переможцем у трудовому суперництві стає той, хто перевищує завдання, допускає менше затрат на одиницю продукції і дає підприємству більше економії. Саме так працює на своєму посту кращий за професією монтажник А. Дубовець, який, як і інші його товариші, успішно завершив свою п'ятирічку, а з квітня почав виготовляти продукцію в рахунок 1981 року.

Анатолій Дмитрович — член місцевого комітету профспілки, народний контролер. І всьому цьому він віддає весь жар своєї душі і організаторський талант.

— Не міг я змиритися з тим, — розповідає він, — що молодий робітник Геннадій Котович часто порушував трудову дисципліну, з'являвся на роботу в нетверезому стані. Адже він — здібний монтажник. Довго довелося розмовляти з ним...

Анатолій Дубовець не відступив від наміченої цілі до тих пір, поки Г. Котович не став виправлятися. Правда, відбулося це не сразу. Головне, що хлопця зрозумів помилковість своєї поведінки. Недавно він одружився, одержав квартиру. Працює краще і тепер до нього немає ніяких претензій. Більше того, в першому кварталі цього року Геннадію Котовичу присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Такий він, Анатолій Дмитрович Дубовець, — правфланговий п'ятирічник, кавалер ордена Трудової Слави III ступеня.

Іван ТИТОВ.

СПІВЕЦЬ ЖИТТЯ НАРОДНОГО

М. О. ШОЛОХОВУ — 75 років

Щоразу, коли ми вшановуємо Михайла Шолохова, я думаю ще про одну людину: про Олександра Серафимовича. Адже, крім власної чудової творчості, Серафимович дорогий нам ще й своїм відкриттям: у скромному донському юнаку наперед угадав він митця з великим майбутнім. У першій книзі оповідань молодого письменника досвідчений майстер побачив зародки того, що на всю широчінь розгорнеться в безсмертних полотнах «Тихого Дону».

Час багато згладжує, навіть спрощує. Нині всім ясно, що й «Донські оповідання» Михайла Шолохова, збірка оповідань «Лазуровий степ» передвіщали появу митця величезної сили. А тим часом тоді це не вважалося таким очевидним, і зовсім не зайвим було підбадьорливе передбачення О. С. Серафимовича, який першим помітив у літературі те орля, яке незабаром злетить в її небо могутнім орлом. Саме О. С. Серафимович, з дивовижною інтуїцією визначивши можливості дебютанта в його ранню зорьову годину, звернув увагу широкої читачької публіки на рідкісне обдарування мо-

лодшого свого побратима, в чиему співучому слові вже безбережно відкривались гарячий донський степ, суворі поезія народного життя.

Револуція покликана до творчості багатьох блискучих митців, які збагатили нас творами невнячної сили і життєвості, і все ж, з ким порівняти могутній шолоховський живопис, палахкотіння заграви почуттів прекрасних і грізних? Завдяки М. О. Шолохову з'явилися характерні, що відкривають аж до самих глибин душу народу, під його пензлем картини революційного перетворення світу постали в образах, сповнених трагедійної краси і величі.

«Тихий Дон», цей найвидатніший твір радянської літератури, що є творчим подвигом автора, результатом його напруженої багатолітньої праці, класичний твір, потребував колись підтримки і навіть захисту. Крім О. С. Серафимовича, добрим словом хочеться згадати і О. М. Горького, і О. О. Фадеева, і А. В. Луначарського, і всіх тих, хто з міркувань високих, принципів подавав руку підтримки своєму літературному побратимові.

Благородні зусилля літературної громадськості, що стала на захист «Тихого Дону», були, як відомо, на вирішальному етапі підтримані Центральним Комітетом партії, що дало змогу встановити істину, захистити від всіляких, часом величезних, вигадок і нападок цей видатний твір нашої літератури. Випадок не єдиний, історія знає чимало фактів, коли великі твори світової літератури ставали об'єктом запеклої боротьби, коли пристрасті, боріння епохи надовго визначали долю тієї чи іншої книги.

Щасливою є доля «Тихого Дону»! Мільйони різномовних читачів у цій вистражданій автором книзі відкривають нині для себе її неминущу правду, поклик її пристрастно людності.

Важко переоцінити значення творчості Шолохова в духовному житті наших сучасників. «Тихим Доном» і наступними творами майстра з Вешенської перед усім світом утверджувалися високі достоїнства літератури Країни Рад, її величезна правдивість, щирість, вірність життю. Епічний розмах шолоховських задумів, бездоганна мистецька довершеність їх творчої

реалізації позначились певним чином, гадається мені, на рівні й характері нашої радянської романістики, шолоховський досвід відчутний у багатьох визначних творах братніх літератур народів нашої країни.

Силоне поле «Тихого Дону» величезне. Про те, якого надихаючого почуття сповнювало наших друзів знайомство з образами шолоховської епопеї, свідчать висловлювання Ярослава Івашкевича, Бели Ілеша, Захарії Станку та інших видатних митців соціалістичних країн.

Аксинія і Григорій, а разом з ними ціла галерея колоритних художніх образів, створених М. О. Шолоховим, справді доносять до нас те «очарування людини», про яке говорив письменник в одному із своїх інтерв'ю, ділячись запевненням задумом «Тихого Дону».

Поздоровляючи нині Михайла Олександровича Шолохова із знаменною ювілейною датою, хочеться сказати, що творчість його надихатиме ще багатьох і багатьох, що книги його — з тих книг, які несуть світові велику правду про нашу Батьківщину, знаменуючи собою силу і людяність радянської багатонаціональної літератури, її послідовний мужній гуманізм.

Олесь ГОНЧАР,
Герой Соціалістичної Праці,
лауреат Ленінської премії.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ВИБОРОЛИ ПЕРШІСТЬ

У Запоріжжі, на стадіоні автозаводу «Комунар», відбулася спартакіада Комунарського району з багатоборства ГПО.

Змагання тривали три дні. Спортсмени міряли свої сили у легкоатлетичному кросі на 3 тисячі метрів, у бігу на 100 метрів, плаванні на 100 метрів, у метанні гранати, кульовій стрільбі (по п'ять пострілів на дистанції 25 метрів з гвинтівки).

Команда Запорізького УВП у своїй другій групі колективів виборола перше місце і завоювала звання чемпіона району.

Найкраще виступив слюсар УВП Віктор Люханов. Серед значківців IV ступеня він посів третє місце, одержав грамоту і цінний подарунок. Багато залікових очок приніс команді також робітник І. Маслов.

С. МАТВІЄНКО.

УВАГА — НЕРЕСТ!

Зберегти і примножити рибні запаси — завдання складне і відповідальне. Про це повинні турбуватися всі, кому дорога справа збереження рідної природи, її багатств.

Риба дуже чутлива до забрудненої води. Часто її загибель відбувається з вини людини в результаті зливу неочищених стічних вод. Значних збитків водоймища можуть завдати забруднені стічні води промислових підприємств.

Скидання неочищених стічних вод, отрутохімікатів, нафтопродуктів несе загибель рибі, тим організмам, якими вона живиться, знищує нагульні і нерестні площі. Великої шкоди рибним запасам завдає один з багатьох компонентів забруднення — нафтопродукти, які систематично попадають у водоймища.

Мальки, котрі одразу після вилуповування з ікринки повинні зробити один ковток повітря, щоб залишитись на плаву, гинуть при зустрічі на поверхні води з пливкою нафтопродуктів. При наявності одного граму нафти у ста літрах води гине ікра, доросла риба, інші організми. Варто лише якомога швидше неохайному власнику моторовної або безвідповідального члена екіпажу судна викинути у воду ганчір'я, забруднене мастилом, вилити залишки паливно-мастильних матеріалів, як для риби одразу настає біда. Такої ж шкоди завдають рибі водії автомобілів і керівники автогосподарств, які мають машини у місцях, звідки брудна вода безпосередньо, або через стічну каналізацію, обминаючи очищення, потрапляє у водойми.

Під час нересту керівники підприємств, організацій повинні посилити контроль за роботою очисних споруд, об'єктів флоту і сільського господарства. На період нересту спортивно-любительська ловля риби для особистого споживання дозволяється з берега однією поплавковою вудкою з одним гачком і спінінгом з блешнею на спеціально відведених органами рибної охорони ділянках, оголошених через пресу.

У цей напружений час всі, хто любить природу, повинні суворо дотримуватись правил рибальства, брати активну участь в охороні нерестилищ.

В. ЯГІДКА,
інспектор Середньо-Дніпровської Держрибінспекції.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Адміністрація, партійна, профспілкорова і первинна організація УТОГ Ужгородського УВП-2 з глибоким сумом повідомляють про смерть старшого економіста підприємства

БЕЛОВА
Віктора Івановича,
що стався після тяжкої хвороби і висловлюють глибоке співчуття рідним і близьким покійного.

НА СЦЕНІ — ІЛЮЗІОНІСТИ

Новий ілюзіоніст Запорізького будинку культури глухих — слюсар одного з підприємств міста Анатолій Анатолійович Резнік. Вихованець майстра цього привабливого сценічного жанру Бориса Кузьмича Лавренюка перевершив свого учителя і вже має учнів, з якими на громадських засадах два — три рази на тиждень веде гурток.

Керівництво Будинку культури створило талановитому артисту необхідні умови для виступів — організовано постійну групу асистентів, оформлено відповідні декорації і реквізит, забезпечено спеціальною літературою.

Ті, кому пощастило подивитися його виступ, а триває він більшу частину концерту, надовго запам'ятають його номери. Ось деякі з них. Двоє дівчат тримають на долонях металеві блюда з водою. Резнік накриває блюда тканиною, минає кілька секунд, ілюзіоніст

знімає покривало — в руках дівчат нічого немає.

Анатолій показує глядачам порожній ящик. На сцену вибігають з порожніми відрами два клоуни і просять наповнити їх водою. Артист люб'язно погоджується, бере відро і опускає їх у ящик, який накриває тканиною. Через кілька секунд він виймає з ящика відро з водою. Задоволені клоуни дякують і показують глядачам повні відра.

Допомагають ілюзіоністу вихованці його гуртка — В. Капушак, І. Семченко, Т. Дашкова, які вже оволоділи деякими секретами жанру і виступали зі своїми номерами.

Ілюзіоністи виїжджали з концертною програмою в міста Полог, Гуляй-Поле, Кам'янка-Дніпровська і повсюдно мали великий успіх. Нині вони готуються до поїздки в Бердянськ.

Нових вам творчих успіхів, дорогі друзі!

С. МОРДУШЕНКО.

Неабиякою популярністю користується танцювальний ансамбль «Подруги», організований при Львівському будинку культури. У його репертуарі найрізноманітніші твори вітчизняних і зарубіжних авторів. Особливо полюбляють виконувати дівчата народні танці. Довгодопомічниками ансамблю чіткий музичний ритм, грація, динамізм, перетворення. Це і об'єднує Галину Гальшину, Ольгу Дідух, Галину Качан (зліва направо, перший ряд) Галину Семенчук, Марію Ільницьку, Марію Когут (другий ряд), яких ви бачите на знімку.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Будні театру «Райдуга»

Республіканський театр міміки і жесту «Райдуга» існує більше десяти років. За цей період поставлено багато цікавих вистав, але, поруч з успіхами, були в роботі театру і невдачі.

За останні два роки в житті колективу спостерігалося розслаблення і творчий спад. Можливо, причина цього у зміні художнього керівництва театру. Тепер робота в «Райдугі» поступово нормалізується, стає на потрібні творчі рейки.

Відбулося часткове впорядкування кадрів, ведеться робота по оновленню репертуару. Художнім керівником театру запрошено працювати А. Гузєєва. Повернулись ветерани театру — актори В. Стьопкін і В. Крицький. Головний балетмейстер — заслужений артист республіки А. Сапрунов.

Але найголовнішим стержнем, що визначає творчий ритм колективу, є правильне рішення репертуарної політики. Проблема репертуару завжди була і є найскладнішою для будь-якого театру, а якщо врахувати специфіку «Райдуги», то правильний вибір репертуару — це життя і успіх театру.

Нині в портфелі «Райдуги» тільки дві вистави. Це — «Незвичайний мюзик-холл», поставлений чотири роки тому, та «Гарячі тротуари». Остання потребує певної доробки.

У зв'язку з цим виникла необхідність створити нову виставу, тематично аналогічну «Гарячим тротуарам». Лібретто нової вистави «Бродяга Чарлі» написав драматург Р. Віккерс. П'єса затверджена художньою радою, яка відбулася наприкінці квітня.

«Бродяга Чарлі» — це гостра політична сатира на буржуазний спосіб життя. Вона тим дійова, що позбавлена прямолинійності і політичних інвектив, котрі не базуються на фактах. В п'єсі всі засоби виразності, всі сюжетні ходи, композиційні прийоми, жести, міміка підпорядковані головній ідеї — показу фальшивої суті буржуазної демократії.

Комедія «Бродяга Чарлі» за своїм ідейним змістом і політичною спрямованістю дуже чітко перевернується з мюзиклом «Гарячі тротуари», але має й самостійне значення. П'єса дуже актуальна, злободенна, і може служити дру-

гим відділенням «Гарячих тротуарів».

Композитор В. Воскресенський написав основні партії для головних виконавців і працює над музичним забарвленням вистави. Художники Е. Колесов та Н. Яблучовська, котрі оформляли «Гарячі тротуари», знайшли вдале художнє вирішення, яке об'єднує два відділи. Балетмейстер А. Коренев розпочав постановку танцювальних номерів.

На головну роль Чарлі призначено В. Крицького та В. Стьопкіна.

Головному режисеру і постановнику А. Гузєєву ще треба багато зробити для створення вистави, оскільки крім складного класичного вирішення у виставу органічно повинні влістатися хореографічні номери та номери оригінального жанру.

Комедія «Бродяга Чарлі» має бути завершена наприкінці нинішнього року. Виконавці головних ролей уже розпочали роботу над новою виставою і будуть продовжувати її під час весняних гастролей.

Хочеться побажати колективу театру успішно справитися з поставленими завданнями і повністю завершити роботу над постановкою вистави.

В. КРОЛЕВЕЦЬ,
зав. літературною частиною театру.

МАЙСТЕР ВИСОКОГО КЛАСУ

В одній з перукарень м. Кременця Тернопільської області працює член УТОГ, активіст обласного відділу Олександр Олександрович Гурчик. Свої змінні завдання він виконує на 108—110 процентів.

О. О. Гурчик не тільки майстер високого класу, а й досвідчений наставник молоді. Він навчає її передових прийомів обслуговування, підтримує, коли потрібно.

Хоча Олександр Олександрович уже пенсійного віку, але не припиняє зайняти спортом. Перукар здобуває почесні місця на обласних змаганнях з шахів, є значкістом ГПО.

А ще Гурчик любить фотографувати. Це захоплення він передав нечулим м. Кременця, які активно відвідують гурток при клубі, котрим керує Олександр Олександрович.

Службою хорошого настрою називають побутове обслуговування. І приємно, що одним із тих, хто створює цей настрій, є член нашої Товариства О. О. Гурчик.

О. КІТ,
інструктор фізкультури і спорту Тернопільського будинку культури.